

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. Q. B.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 7. 1. 2005, č. j. OAM-820/LE-PA01-PA01-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2005, č. j. 56 Az 42/2005-29,

t a k t o :

I. Kasační stížnost s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2005 zamítl žalovaný žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Kromě obecného odkazu na čtená ustanovení správního řádu a na § 12 zákona o azylu, která žalovaný podle něj porušil, uvedl, že pracovník žalovaného mu při pohovoru kladl pouze typové otázky a nezabýval se jeho individuální situací. Žalovaný měl v žalobcově případě vyslovit překážku vycestování: žalobce bude totiž po návratu do Vietnamu posuzován jako vlastizrádce, což by mu mohlo způsobit velké potíže. Pokud jde o skutkové důvody, odkázal žalobce na obsah správního spisu. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 8. 6. 2005; v řízení před žalovaným neshledal vady a přisvědčil žalovanému i v jeho hmotněprávním závěru.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. Citoval zde (opět jen zcela obecně) některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jeho názoru porušil; konstatoval též, že žalovaný porušil § 12, § 14 a § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Krom toho žalovaný řádně neodůvodnil výrok podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel zdůraznil, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu byla skutečnost, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, což se jej výrazně dotýká; to však soud zcela pominul. Stěžovatel popírá, že by motivem jeho žádosti bylo hrozící vyhoštění: o možnosti požádat o azyl se dozvěděl právě až v průběhu řízení o vyhoštění. Proto navrhl, aby rozhodnutí Krajského soudu v Brně bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylicit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení - ve stěžovatelově případě ustanovení správního řádu – tak jako stížní bod neobstojí. Stěžovatel sice uvedl v kasační stížnosti ustanovení převážně totožná s těmi, která byla obsažena již v žalobě, ovšem nedoplnil je o žádné konkrétní námitky proti postupu správního orgánu. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Další část kasační stížnosti směřuje do právního posouzení důvodů pro udělení azylu a okolností, které vedou k zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné. Stěžovatel zde namítá, že navzdory závěrům žalovaného i krajského soudu u něj není dán důvod k odmítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k), protože o možnosti požádat o azyl se dozvěděl až v průběhu řízení o vyhoštění, a že splňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť byl ve Vietnamu osobně postižen nedodržováním lidských práv. Takový důvod však stěžovatel v žalobě neuplatnil. Již tehdy sice uvedl, že žalovaný porušil § 12 zákona o azylu; na tomto tvrzení však přestal a nepodpořil je žádnými skutkovými důvody (odkázal toliko na „obsah správního spisu“, což není řádným skutkovým tvrzením). Co se týče aplikace ustanovení § 16 odst. 1 písm. k), tu v žalobě nijak nezpochybnil, resp. vůbec se nezminil o okolnostech řízení o vyhoštění a o svých motivech pro podání žádosti o udělení azylu. Ve své žalobě sice stěžovatel poukázal na „nedodržení základních lidských práv ve Vietnamu“, ovšem zjevně pouze v souvislosti s posouzením překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu: nerespektováním lidských práv by totiž stěžovatel byl podle vlastních slov v žalobě postižen pouze v případě, že by se do Vietnamu vrátil a coby někdejší žadatel o azyl by byl považován za vlastizrádce. Tuto zmínku tedy nelze vztahovat též k důvodům pro udělení azylu: ty se totiž zpravidla váží k období odchodu ze země původu, nikoli k okamžiku návratu do ní. Krom toho je zmínka zcela obecná.

Stížní body, v nichž stěžovatel namítá porušení § 12 a § 16 odst. 1 písm. k) a doplňuje i skutková tvrzení, jsou tedy založeny na důvodech nových, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem („uplatněním“ důvodu totiž není holá citace zákonného ustanovení), ač tak učinit mohl; takové důvody jsou přitom v kasačním řízení nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Totéž platí i o námitce nedostatečného odůvodnění závěru, že u stěžovatele nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu: takovou námitku žaloba neobsahovala, a i v tomto bodě je tedy kasační stížnost nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (ostatně je vhodné upozornit na to, že tato námitka je zcela nemístná, protože žalovaný o humanitárním azylu ve stěžovatelově případě vůbec nerozhodoval, a po právu).

Kasační stížnost je tak založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, a je proto nepřípustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu